

1. KAPITOLA

Hostinec nesl název *Honácká bouda*. Vybledlý vývěsní štít zobrazující stádo ovcí a postavu v haleně se s monotónním skřípáním pohupoval sem a tam. Namalované ovce byly buď nepřírozeně velké, nebo byl ovčák příliš malý, podle toho, jak se na to člověk díval. Guy Morgan si ceduli moc dlouho neprohližel, shodil batoh z ramen a s úlevným povzdechem se narovnal. O kamennou zídku bylo opřeno několik jízdních kol. Nebyl první, kdo se tu zastavil na polední pauzu.

Dnes toho moc neušel, ale počasí podrývalo jeho odhodlání a přispívalo k nepříjemnému pocitu, že má nohy z olova. Prach, který mu vnikal do nosu, mu vysušoval hrdlo a vyvolával nesnesitelnou žízeň. Stejný vítr si teď pohrával s vývěsní cedulí. Duben bývá normálně obdobím bouřek, přeháněk a poryvů větru střídajících se s chvílemi slunečního svitu. Ale tohle proudění jižního vzduchu, jemuž se v evropských zemích přezdívá všelijak a příkládá se mu vina za spoustu nemocí od celkové únavy až po deprese, bylo odlišné. Tady na zvlněných cotswoldských kopcích nemělo co pohledávat. Bylo to dítě pouště, které se stočilo špatným směrem, a když se prohnalo Středozemím a Evropou, čtyřiaadvacet hodin pustošilo anglický venkov stejně nevypočitatelně a nelítostně jako příslušník berberského kmene.

Ptáci vysoko na obloze se snažili udržet směr proti svévolným vzdušným poryvům. Guye ten víchř sužoval už od časného rána, kdy vyrazil na cestu, cuchal mu vlasy

a nepříjemně mu bičoval obličej teplým suchým vzduchem. S radostnou vyhlídkou, že se od těch muk na hodinku osvobodí, otevřel dveře.

Ocitl se v dlouhé místnosti s nízkým stropem, která se táhla podél celé budovy z jedné strany na druhou. Byla přepažena sádkartonovou stěnou s jedním vchodem mezi masivními dubovými svislými trámy. Guy předpokládal, že kdysi působil ten prostor mnohem formálněji. Za vstupem vpravo odpočívali cyklisté. Choulili se nad malými stolky, pili podivně vyhlížející tekutinu a pořádali vysoce energetické svačinky. Guy proti takovým lidem nic neměl, ale na těchto zastávkách, kde se často potkávali, se jim raději vyhýbal. Vypadali jako predátoři v početných smečkách, lidští chrti, kteří se kolem prohánějí shrbení nad říditky v mimořádně nepřírodných pozicích. Nohy a trupy měli obepnuté přiléhavou lycrou a holeně lesklé a hladké. Někteří nosili čepice s kšiltem zvednutým vzhůru. V myšlenkách se zřejmě nevypořádávali pouze s touto prašnou venkovskou cestou, ale s pyrenejským průsmykem. Guy poctivě přiznával, že na něj pravděpodobně pohlížejí jako na burana v pevných botách, který odmítá technologické vymoženosti a i na přelomu tisíciletí působí stejně staromódně jako venkovan v haleně na návěští hostince. Kývl na nejbližšího cyklistu, který jeho gesto opětoval, pak se přesunul dál a opřel se o bar. Před ním se objevil hostinský a přívětivě ho přivítal: „Dobrý den.“

„Dobrý,“ opáčil Guy. „Dám si velké pivo, a jestli můžu, kouknul bych se na jídelní lístek.“

„Samozřejmě že můžete.“ Hostinský vytáhl plastové desky.

Guy je otevřel a přečetl si seznam nabízených pokrmů. Na tradičně vyhlížející podnik na místě, kde lišky dávají dobrou noc, mu připadal poněkud složitý. Dokonce i obložená mísa se honosila sýrem Brie.

„Čedar nemáte?“ zeptal se.

„Klidně, jestli chcete,“ pokrčil hostinský rameny.

„Není tu napsaný.“

„Ale je, podívejte se, tady.“ Krátký silný ukazováček se zabodl do paty stránky, kde stálo: *Vybrané anglické sýry na požádání.*

„Jaké další anglické sýry máte?“

„Jen čedar.“ Hostinský káravě dodal: „Sezona teprve začíná.“

Guy se spokojil s čedarovou studenou mísou. Hostinský zavolal jeho objednávku do zadní místnosti a vrátil se k baru.

„Turista?“ zajímal se.

„Ano. Potřebuju si na pár dní odpočinout.“

„Jste tu sám?“

„Měl se mnou jet ještě jeden kolega, ale nakonec to musel odřeknout.“

„Jo, jasně.“ Hostinský našpulil rty. „Kam máte namířeno?“

„Do Bamfordu a odtamtud vlakem zpátky do Londýna.“

„Do Londýna? Snad budete mít štěstí.“

Guy si nebyl jistý, co to znamená. „Copak tam nic nejezdí?“ zeptal se.

„Jo, až se dostanete do Bamfordu, nějaký vlak chytne. Ale než tam dojdete, budete promočený na kůži.“

„Celé dopoledne ani nekápl,“ namítl Guy. „Jen hodně fouká.“

„Čeká nás změna počasí. Ve Walesu už prší a v Devonu hrozí povodně. Žene se to tímhle směrem. Viděl jsem to v telce.“

„V tom případě si budu muset pospíšet,“ utrousil Guy. Zjevná spokojenost hostinského mu začala lézt na nervy.

Dveře se otevřely a vešla další dvojice cyklistů. Hostinský Guye opustil a zamířil k nově příchozím. Na rozloučenou prohodil: „Měl jste jet na kole jako oni.“

Ze zadní místnosti se vynořila dívka se žvýkačkou v puse a s mísou v ruce. Přejela Guye hloubavým pohledem.

„Pro vás je ten obložený talíř?“

Převzal od ní svůj oběd a stáhl se do vzdáleného rohu, kde někdo nechal ležet bulvární plátek. Posadil se k jídlu, pivu a skandálům. Když se všemi třemi skoncoval, zpozoroval na novinovém archu stín a uvědomil si slabé teplo další lidské bytosti stojící poblíž. Jeho uši zachytily hlasitý nádech. Zvedl hlavu.

U stolu stála zase ta dívka se zastřeným nosovým hlasem. Zvědavým, zneklidňujícím způsobem ho sledovala. Napřáhla ruku k jeho talíři. Měla okousané nehty a na prostředníčku pravé ruky levný prstýnek. Guy se instinktivně napjal. Znal takový typ žen.

„Už jste dojedl?“ zeptala se.

„Ano, díky,“ přisvědčil.

Zvedla nádobí, ale místo aby odešla, zůstala stát, jako by tam zakořenila, s talířem v obou rukou.

„Turista?“

Podařilo se mu nevyštěknout: Copak to není vidět? Potvrdil to ale co nejúsečnějším tónem, aby ji odradil.

Jenže slabé náznaky na ni nezabíraly. „Jste tu sám?“

Vysvětlil to už hostinskému a ani ho nenapadlo opakovat to této lovkyni ještě jednou. Krátce přikývl, aniž jí poskytl uspokojení z pořádné odpovědi, která by udržela nevalnou konverzaci v chodu.

„Škoda,“ prohodila. „Když je člověk sám, není to žádná zábava. Nemá si s kým popovídat. Kde zůstanete na noc?“

„Ještě nevím,“ vyhnul se její pasti.

„V Lower Stovey pronajímají pokoje ve *Fitzroyově erbu*,“ navrhl.

„Doufám, že se dostanu o něco dál než do Lower Stovey.“

„To je směla,“ pronesla. „Bydlím tam.“

Guye zachránil hostinský, který k nim neohrabaně přikvačil a poručil: „No tak, Cheryl, jdi už. Nestůj tady a netlachej.“

„Třeba si dá nějaký zákusek,“ hájila se Cheryl a melodickým hlasem Guye informovala: „Máme jablečný nebo citronový koláč a zmrzlinu.“

Odmítl. „Musím vyrazit.“

„Jak chcete,“ utrousila a uraženě zamířila ke kuchyni.

Hostinský prohodil: „Zajímá se o všechno, co nosí kalhoty.“ Pomalu se přesunul zpátky k baru.

Až nyní si Guy všiml, že se hostinec vyprázdnil. Zůstal tu jako jediný host. Cyklisté se moudře vydali na dlouhou cestu. Provinile mrkl na hodinky. Taky by se měl odporoučet. Popadl batoh a prošel dveřmi.

Venku vše naznačovalo, že se předpověď hostinského pravděpodobně vyplní. S Guyem cloumal silný vítr a šedý příkrov na obzoru oznamoval tlakovou níži šířící se směrem k východu. Vzdálené vrcholky zahaloval mlžný závoj. Guy, posílený a nevzdávající se optimistické naděje, že ho počasí nedostihne, přidal do kroku.

Dvacet minut to šlo dobře, i když se trmácel nahoru do kopce. Potom před něj do prachu dopadla velká kapka. Během několika posledních minut se obloha zbarvila došeda. Guy si položil batoh na zem a zašátral po mapě a pláštěnce. Rozhlédl se kolem sebe. Stále nezdolal vrchol, ale i tak měl odsud pěkný výhled na celé okolí. Kopce tvořily malebnou mozaiku proměnlivých odstínů zeleně, které byly i ve stínu dešťových mraků nad jeho hlavou oživeny zářivě žlutými skvrnami. Ovce a jehňata se shlukly do nepravidelných bílých hloučků a choulily se u kamenných stěn. I jeho oči pátraly po úkrytu. V dálce se nacházela nějaká farma, ale odhadoval to na nejméně půldruhou míli přes pole, takže to bylo příliš daleko. Mohl se vrátit do hostince, ale přičilo se mu jít zpátky stejnou

cestou, a navíc se nechtěl znovu setkat s tím samolibým hostinským. Nerad přiznával porážku.

Přešel prstem po tečkované čáře na mapě, která označovala starou honáckou cestu. Značně se lišila od moderních pruhů asfaltu křižujících zemi, vlastně to byla pouhá kamenitá stezka, ale vedla rovnou za nosem. Podle některých zdrojů ji vybuodovali Římané – takovými činnostmi proslulí –, zatímco se jejich vojenské legie sunuly při dobývání Británie na sever. Jisté bylo jen to, že když byla tato oblast v minulosti zanesena do map, cesta byla označena za honáckou. Kdysi tu panoval čilý ruch – pasáci vodili dobytek do měst na porážku a venkované, ženoucí před sebou stáda ovcí a obtěžkáni košíky s ovocem a zeleninou, po ní chodili na trh a zase zpátky. Řady soumarů dopravovaly zboží do odlehlých vísek nebo vozily do města balíky vlny. Potom vlnářský průmysl zaznamenal pokles. Mnohá tržiště zmizela nebo přežila v nové podobě bez hospodářských zvířat. Honácká cesta už nebyla zapotřebí. Dnes ji využívali turisté jako Guy, cyklisté podobní těm, na které narazil v hospodě, a jezdci na koních.

Občas, k podráždění všech tří skupin, projela po hrbolaté cestě přes kopce burácející a pustošivá motorka. V nejširším bodě byla honácká stezka široká asi deset stop, ale na některých místech se zúžila natolik, že pohodlně prošli jen dva chodci.

Guy rozložil mapu. Vítr, zřejmě aby dokázal, že má stále dost sil, se do ní opřel a zacloumal s ní tak silně, že v ní nebylo možné číst a hrozilo, že Guyovi vylétne z rukou. Předřepł si a rozložil ji na zem. Zatímco urovnával povrch dlaněmi, přímo doprostřed dopadla další dešťová kapka. Nejbližší vesnicí byla Lower Stovey, ale do ní to byly další dobré dvě míle a znamenalo by to, že by musel sejít z cesty. Navíc tam bydlela Cheryl. Nevěděl, odkdy dokdy pracuje, ale bylo pravděpodobné, že odpole dne bude mít volno, a Guy si nepřál znovu na ni natrefit.

Napadlo ho, jak se asi dostává do práce a zase zpátky, a mlhavě si vzpomněl na malý skútr zaparkovaný vedle hospody.

Bylo tu však další útočiště. Hned za hřebenem svahu pod sebou uvidí Stovevský les.

Chvatně složil mapu, přehnul ji a schoval zpátky do batohu. Přehodil si popruhy přes ramena a přes hlavu i batoh si přetáhl pláštěnku. Rozpršelo se, takže ho zrádná voda bodala do obličeje a do obnažených nohou. Tam, kde kapky dopadly, se vířil prach. Drobné loužičky se zvolna mísily jedna s druhou, jak vyprahlá zem tišila žízeň. Dešťové kapky se brzy promění v kaluže a ze země se stane bláto. Guy rychle vykročil.

Když došel na vrchol a začal po druhé straně scházet dolů k tmavému obrysu, který v krajině tvořil shluk stromů, zčistajasna prořízl oblohu oslepující blesk. Stejně jako když byl malý, začal si v hlavě počítat. *Jedna – dva – tři – čtyři – pět* – Ozvalo se hromové zadunění. Bylo to asi míli od něj. V obličeji pocítil náhlé teplo a pomyslel si, sakra, muselo to být ještě blíž!

Rozběhl se dolů ze svahu. Lidová moudrost tvrdí, že když se venku blýská, člověk by se neměl schovávat pod stromy. Guy doufal, že se to vztahuje pouze na osamocené solitéry v otevřené krajině. V lese je určitě jen nepatrná pravděpodobnost, že bude právě tvůj strom zasažen!

Čím rychleji se blížil, tím víc mu les připomínal černou, neproniknutelnou masu. Projel jím záchvěv pověřčivého strachu. Lesy jsou odjakživa místem, kde se má člověk bát, oblíbeným rejdištěm skřítků a čarodějnic, banditů a divokých zvířat. Teď ne, uklidňoval se Guy. Ne dnes ani v dnešní době, kdy jsme se od středověkých hrůz už osvobodili. Neexistují žádní skřítkové, čarodějnice a doufejme, že ani zloději...

„Sakra!“ vykřikl mimoděk. „Co je zas, krucinál, tohle?“

Něco, nějaké zvíře, leželo ve vysoké trávě na kraji lesa. Jakmile se Guy přiblížil, vstalo. Nejdřív se domníval, že je to velký pes, ale tmavá silueta psovi neodpovídala. Že by koza? Vyloučeno. Ne, byl to jelínek – mundžak. Guy se úlevou rozesmál. Mundžak, vyrušený jeho příchodem, zaběhl s ušima přitisknutýma k hlavě do stromoví.

Guy ho následoval. Pěšina, bývalá cesta, vedla mezi kmeny. Tato část lesa patřila státní lesní správě a byla osázena borovicemi. Po obou stranách se zvedal travnatý násep a za ním, ještě před úrovní stromů, se vinula hluboká strouha. Guy zahrnul vpravo, přešel ji a klopytl do šera – a sucha – mezi pluk rovných, uniformních kmenů.

Pod nohama ucítil pružný, měkký koberec borového jehličí. Ve vzduchu visela výrazná vůně pryskyřice připomínající kadidlo po mši. Panovalo tam ticho jako v katedrále, když přítomní tají dech a čekají na zjevení. Po mundžakovi se slehla zem. Guy neslyšel ani jeho, ani našlapování vlastních nohou. Kromě šumění dešťových kapek dopadajících na borové větve se v okolí neozývalo vůbec nic.

Mezi kmeny vedla pěšina a Guy se po ní automaticky vydal. Byla úzká, vyšlapaná zvěří, která tam pravidelně chodila, ne člověkem. Nevypočitatelně se klikatila tak, jak by to Římané nikdy neudělali, obcházela jeden strom zleva a druhý zprava, čímž nutila Guye ke krokům, které si ve svých představách spojoval s country tanci. Občas jeho uši zachytily ve větvích nad hlavou krátký šelest, za který nemohl děšf. Že by holub anebo datel? I ptáci drželi tichou stráž a čekali, až přestane pršet a život se znovu vrátí k normálu.

Najednou se před ním vynořila nějaká paseka. Ze zvědavosti k ní zamířil, jen aby zjistil, jak skutečně vypadá, ne aby tam vstoupil a nechal se zmáčet deštěm. Na kraji se zastavil.

Stál na vršku jakéhosi náspu. Před ním se terén prudce svažoval a dole bujela spleť ostružiní, kopřiv, šťovíku, kerblíku a rozmanitých náletů, které rašily ze semen, jež sem zavál vítr, přinesla vysoká, zvířata vyloučila trusem nebo je tu upustili ptáci. Za tím vším se zvedal další násep, takže výsledek budil dojem obrovského hlubokého talíře. Guy stojící u první řady borovic, které tu oblast ohraničovaly, si pomyslel, že zde krajina vytvořila přírodní amfiteátr. Neměl by se podívat, jaká představení se tu odehrávají? Zvědavý na původ tohoto podivuhodného valu popošel blíž. Prozkoumat to místo by byl zajímavý archeologický počín. Až se dostane domů, podívá se do knihovny a zjistí, jestli si ho už někdo všiml a zda má pro jeho vznik nějakou teorii.

Přestávalo pršet a Guyova zvědavost převážila nad počátečním instinktem zůstat v suchu. Začal se prodírat dolů ze svahu. Musel dávat velký pozor, poněvadž půda mu ujížděla pod nohama a vyčnívající kořeny stromů tvořily zrádné nástrahy. Kopřivy ho zlomyslně pálily do nahých holení a ostružiní se zachytávalo o nechráněnou pokožku a způsobovalo mu bolestivé škrábance. Jako by se proti němu coby vetřelci příroda spikla a vyháněla ho pryč.

Tady se ukrýval ten mundžak, ačkoli ho Guy neviděl. Nyní ho zvíře spatřilo nebo ucítilo, bez varování se vyřítilo ze změti porostu, vyrazilo do svahu na opačné straně paseky a ztratilo se mezi stromy. Guy polekaně couvl, uklouzl a ucítil, jak se mu zem hýbe pod nohama.

Padal, dál a dál se řítil pichlavým ostružiním a marně šátral, čeho by se zachytil. Skončil vleže na bříše s obličejem zabořeným v hniјící vegetaci. Odporně to tam páchlo stojatou vodou, která se v kotlině usazovala. Opatrně se pohnul a kousek po kousku kontroloval, jestli si něco nezlomil nebo nevykloubil. Zdálo se, že to přežil bez úhony. Měl štěstí, budou ho jen bolet záda od toho, jak mu do nich při pádu narážel batoh.

Vstal a otočil se, aby se vrátil na cestu, kterou přišel. Potom si všiml, že jak se kutálel ze svahu, poničil propletenou zeleň zakrývající vchod do zvířecího brlohu po straně náspu. Na králíčí noru je moc velký, pomyslel si. Možná je to doupeř lišky, nebo dokonce jezevce. Klekl si, odhrnul několik šlahounů a nakoukl dovnitř. Do nosu mu zavanul zatuchlý, páchnoucí vzduch. „Fuj!“ ušklíbl se a chystal se odtáhnout hlavu, když jeho oči padly na nějaký předmět u ústí nory.

Guy se na něj chvíli upřeně díval. Pak ho zvedl, pečlivě si ho prohlédl, tiše hvízdal a jemně ho položil zpátky na zem. Posadil se, sundal si pláštěnku, shodil batoh z ramen a zalovil v něm, dokud nenašel baterku. Potom si znovu lehl na břicho, a aniž dbal popálenin od kopřiv a k sobě přicházejících pohmožděnin, opatrně nasměroval paprsek světla do podzemní chodby. Prohlubeň se táhla dozadu mezi pokroucenými kořeny a pak zahýbala doprava. Světlo jasně ozářilo hrstku předmětů rozličného tvaru i velikostí nahromaděných bez ladu a skladu poblíž vchodu.

Guy položil baterku, sáhl co nejdál a šátral prsty, dokud nenarazil na něco malého a suchého. Obličej tiskl k vlhké, zatuchlé půdě a hlína se mu dostala do vlasů i do očí, ale nevšímal si toho. Konečně vytáhl ven všechno, nač dosáhl. Předměty měly zažloutlou hnědavou barvu a zdálo se, že tam ležely už nějakou dobu. Některé byly polámané a pár jich jevilo známky ohlodání, ale stopy zubů byly staré. Guy neměl nejmenší pochyby o tom, co to je. Byly to lidské kosti.

Když ho konečně uspokojilo, že posbíral vše, co mohl, vytáhl mobilní telefon, aby zavolal na tísňovou linku. Displej ho škodolibě informoval, že tu není žádný signál. Tiše zaklel. Ocítl se na mrtvém bodě. Byla to sice nešťastná fráze, nicméně výstižná.

Pátral v batohu po něčem, do čeho by kosti zabalil. Jediný papír, který s sebou měl, byla mapa, ale obětoval ji.

Potom vylezl nahoru na násep, vrátil se po srnčí stezce k hlavní polní cestě a doplahočil se mezi stromy na okraj lesa, odkud znovu zkusil zatelefonovat. Tentokrát uspěl.

„Kam chcete přepojit?“ zeptal se ho hlas.

„Na policii,“ odpověděl Guy. Záchranka už pro majitele těch kostí nic udělat nemohla.

Spojili ho. Udal své jméno a adresu, vysvětlil, že je na pěší túře a po pádu ze svahu našel lidské ostatky.

Jiný hlas, znějící neosobně a trochu unaveně, se ho zeptal, kde přesně je. Odpověděl, že ve Stoveyském lese nebo kousek od něj.

„Ty kosti, pane,“ zjišťoval dotyčný. „Říkáte, že jste přesně zakopl a upadl?“

„Ne,“ opravil ho Guy. „Upadl jsem a přitom polámal kopřivy, které zakrývaly vchod do nory.“

„Do nory?“ opakoval hlas. „Takže to nejspíš budou zvířecí kosti, nemyslíte?“

„Ne, nemyslím,“ odsekl Guy. „Kdybych si to myslel, tak bych vám nevolal.“

„Lidi se často domnívají, že našli lidské kosti,“ chlácholil ho hlas v telefonu. „Ale skoro vždycky je to zvíře, které si liška dala k obědu. Jsou hodně malé jako králíci?“

„Ne!“ vyštěkl Guy. Začínal mít dojem, že nepříjemnější samolibý tón ještě neslyšel. „Některé jsou poškozené, jiné nekompletní a hodně jich chybí. Ale je tu klíční kost, úlomky dvou žeber, tři nebo čtyři obratle, značně okousaná holenní kost a celá spodní čelist, v níž stále vězí většina zubů. Chrup nese známky dentistického zásahu, což by vám mohlo pomoci. Zbytek lebky bohužel chybí, ale pochopitelně může být hlouběji v té podzemní chodbě.“

Nastalo ticho. Guy se domníval, že slyší, jak osoba na druhém konci s někým hovoří. Pak se ozval nový hlas, hlubší a autoritativnější. Ten už aspoň nezněl samolibě. Zněl podezřívavě.

„To myslíte vážně, pane?“